

permanente medlemmer af sikkerhedsrådet. Udvidelsen blev imidlertid i sidste instans vedtaget med langt større majoritet end påkrævet. Ganske vist stemte Storbritannien og Frankrig imod, og Sovjetunionen afstod, men der kan næppe være tvivl om, at disse lande inden længe vil bøje sig for det almindelige ønske om gennemførelsen af pagtændringen, så meget mere som den nye stormagt i FN — Kina — vides at være tilhænger heraf. Den formelle udvidelse af ECOSOC må således påregnes at være en realitet senest ved begyndelsen af 1974.

I mellemtiden vil der ske en de facto-udvidelse af rådet, idet ECOSOC-beslutningen indeholdt en bestemmelse om, at rådets sessionelle komiteer i tiden indtil pagtændringen var gennemført, skulle udvides til 54 medlemmer, og at alle substansdrøftelser indtil da skulle henlægges til disse komiteer. Danmark indvalgte i januar 1972 på en af de nye pladser i de sessionelle komiteer, hvilket under de givne omstændigheder svarer til medlemskab af selve rådet.

Spændingen mellem de mere og de mindre udviklede udviklingslande — det vil først og fremmest sige mellem Latinamerika og Afrika — kom i årets løb også til udtryk ved drøftelsen af andre emner. Brasilien søgte således i ECOSOC uden held at forhindre vedtagelsen af et af de afrikanske lande fremsat resolutionsforslag om, at definitionen af de mindst udviklede lande skulle fastlægges på 26. generalforsamling. Også under generalforsamlingen blev der gjort forskellige forsøg på at få udvandet definitionen, hvorefter fortrinsvis afrikanske lande karakteriseres som mindst udviklede. Ved den afsluttende afstemning i generalforsamlingen frafaldt Latinamerika dog modstanden, så definitionen kunne vedtages enstemmigt.

Brasilien søgte med mere held at få fastslået, at UNDP burde vie industriprojekter større opmærksomhed, hvilket efter manges opfattelse strider imod de mindst udviklede landes interesser og iøvrigt ikke er i overensstemmelse med de nye regler for programmeringen af UNDP's bistand, hvorefter denne ydes efter en af hvert enkelt modtagerland opstillet mellemrang plan.

Til gengæld fik Afrika gennemført en forøgelse af De forenede Nationers regulære bistandsprogram, der i fremtiden vil blive

koncentreret om hjælp til planlægning i de mindst udviklede lande.

Samlingen bekræftede endnu engang, at de latinamerikanske lande snarere end at opgive deres principielle standpunkter er rede til en konfrontation med de vestlige lande, medens Afrika er mere indstillet på at nå til kompromisløsninger. Naturligvis er der undtagelser herfra. Dette var således tilfældet med den ovennævnte beslutning om udvidelse af det regulære program, som kun få vestlige lande gik ind for. De afrikanske lande gik også — omend tøvende — med til at stemme for et brasiliansk forslag, der tilsigtede, at UNDP skulle forhøje planskønene på basis af en — efter vestlig opfattelse urealistisk — målsætning om en fordobling af bidragene over de næste 5 år. Endelig stod hele ulandsgruppen bag et resolutionsforslag om den monetære verdenskrise, som alle vestlige lande stemte imod eller afstod på. De afrikanske lande søgte imidlertid også her at vise deres forhandlingsvilje ved efterfølgende at fremlægge et resolutionsforslag om samme emne, men af langt mindre kontroversiel karakter.

Udviklingslandenes muligheder for at fremskynde indfrielsen af de forventninger, der er skabt under tidligere internationale drøftelser og for at opnå yderligere tilsagn under UNCTAD III eller andetsteds, antages almindeligvis at ville blive øget ved et fast sammenhold indenfor gruppen. Udviklingslandene søgte da også efter ministermødet i Lima i oktober 1971, hvorunder de forberedte deres deltagelse i UNCTAD-konferencen, at overbevise industrilandene om deres indbyrdes solidaritet. Oplysningerne om forløbet af Lima-mødet lod imidlertid forstå, at dette havde formet sig som et opgør mellem Afrika og Latinamerika — i og for sig ikke unaturligt, da de to landegrupperes vilkår nu engang er forskellige. De efterfølgende drøftelser i generalforsamlingen viste da også, at den angivelige enighed hvilede på et ret tyndt grundlag. Fællesdokumentet fra Lima-mødet kom således i mindre grad end ventet til at præge forhandlingerne i generalforsamlingens økonomiske udvalg. En af de få undtagelser var den føromtalt kontroversielle resolution om de monetære problemer, hvis indhold var hentet fra Lima-dokumentet.

Udviklingslandenes forhandlingsposition